

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Agrenergy Srl

Druga strona postępowania: Ministero dello Sviluppo Economico

Pytanie prejudycjalne

Wnosi się o stwierdzenie przez Trybunał, czy art. 3 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2009/28/WE⁽¹⁾ należy interpretować – także w świetle ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz całościowego systemu regulacji wdrożonego przez dyrektywę w celu promowania produkcji energii ze źródeł odnawialnych – w ten sposób, że wyklucza on zgodności z prawem UE uregulowania krajowego pozwalającego rządowi włoskiemu na zarządzanie w drodze kolejnych rozporządzeń wykonawczych obniżenia, a nawet zniesienia ustalonych wcześniej taryf stymulujących

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalia) w dniu 12 marca 2018 r. – Fazenda Pública / Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Sprawa C-184/18)

(2018/C 182/15)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Sul

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i wnosząca odwołanie: Fazenda Pública

Strona pozwana i druga strona postępowania: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 oraz art. 56-58 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską [obecnie art. 18 i art. 63-65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak sporny przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym (art. 43 ust. 2 Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares, zatwierdzonej w dekrety z mocą ustawy nr 442 A/88 z dnia 30 listopada 1988 r., w brzmieniu nadanym ustawą nr 109 B/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r.), który poddaje zyski wynikające ze zbycia nieruchomości położonej w państwie członkowskim (w Portugalii) przez obywatela wspomnianego państwa członkowskiego, będącego rezydentem państwa trzeciego (Angoli), obciążeniu podatkowemu wyższemu niż to, które ma zastosowanie do zysków wynikających z transakcji takiego samego rodzaju, osiągniętych przez rezydenta państwa, w którym położona jest nieruchomość?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 9 marca 2018 r. – Oro Efectivo S.L. / Diputación Foral de Bizkaia

(Sprawa C-185/18)

(2018/C 182/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oro Efectivo S.L.

Strona pozwana: Diputación Foral de Bizkaia

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz zawarta w niej zasada neutralności podatkowej, a także orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące wykładni tej dyrektywy, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym państwo członkowskie może żądać zapłaty przez przedsiębiorcę lub osobę prowadzącą działalność zawodową podatku pośredniego, innego niż podatek od wartości dodanej (VAT), z tytułu nabycia od osoby fizycznej rzeczy ruchomej (dokładnie rzecz biorąc złota, srebra lub biżuterii), jeżeli:

1. nabyta rzecz jest przeznaczona do przetworzenia i następnie zbycia w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez tego przedsiębiorcę,
2. ponowne wprowadzenie nabytej rzeczy do obrotu handlowego zostanie dokonane w drodze czynności podlegającej VAT oraz [**Or. 3**]
3. uregulowanie obowiązujące w tym państwie członkowskim nie zezwala przedsiębiorcy lub osobie prowadzącej działalność zawodową na odliczenie w związku z tymi czynnościami kwot podatku zapłaconego z tytułu dokonania pierwszego opisanego wyżej nabycia?

⁽¹⁾ Dz.U. z 2006 r., L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-192/18)

(2018/C 182/17)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Szmytkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie w art. 13 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zróżnicowania wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn pełniących funkcje sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i prokuratorów Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) Dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana)⁽¹⁾ oraz
- obniżając w drodze art. 13 pkt 1 ww. ustawy wiek emerytalny mający zastosowanie do sędziów sądów powszechnych, a zarazem przyznając Ministrowi Sprawiedliwości prawo do przedłużeniu okresu czynnej służby sędziów na podstawie art. 1 pkt 26 lit. b) i c) ww. ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.